

SPORTOVEC ROKU: KORUNA PRO LEDECKOU

Foto: Denis Dušák

Vážení sportovci, trenéři, funkcionáři a fanoušci naší Dukly, jsme v očekávání roku 2026, kde nás čekají nové příběhy, výzvy a snad i splnění přání. Vrcholem budou zimní olympijské hry v Miláně a Cortině, na které bude soustředěna veškerá pozornost sportovního světa.

Jsou vždy symbolem vytrvalosti, odvahy a touhy překonávat vlastní hranice.

Pro naše sportovce se jedná o vyvrcholení čtyřletého olympijského cyklu, k němuž upínali svou přípravu a pozornost. Je to krátký okamžik ve sportovním životě sportovce, kdy se pot, odříkání, tréninkové úsilí a odhodlání můžou proměnit v krásný okamžik kariéry v podobě skvělého výkonu, možná i medailového umístění.

Olympiáda je specifická nejen atmosférou, ale i velkým mediálním tlakem, který na účastníky doléhá. Přesto věřím, že příprava proběhla

optimálně, i když nám na našich horách stále chybí sněh. Držíme všem našim reprezentantům pěsti, aby jim jejich závod vyšel podle představ. Ať už bojují o medaile, nebo překonávají sami sebe. V některých disciplínách máme šanci na pódiová umístění, což je skvělý předpoklad pro úspěch.

Tyto hry budou výjimečné tím, že se závody lyžařských a snowboardových disciplín odehrají v pěti střediscích, která jsou od sebe poměrně vzdálená. I to je výzva, kterou naši sportovci zvládnou s odhodláním a týmovým duchem.

Nesmíme také zapomenout na letní sporty s vrcholy na Světových pohárech, mistrovstvích světa a Evropy. I zde máme sportovce, kteří jsou stálými na světové scéně, a jejich výslednost je nepřehlédnutelná.

Do nového roku 2026 vám všem přeji pevné zdraví, radost z pohybu, sílu překonávat překážky a odvalu jít za svými sny. Ať je tento rok plný inspirace, úspěchů a společných zážitků, na které budeme hrdě vzpomínat. Jsme na vás pyšní a věřím, že nám budete i nadále dělat radost na světové sportovní scéně.

*S úctou a přáním všeho dobrého
plk. Pavel Benc, ředitel ASC Dukla*

SPORTOVEC ROKU:

TŘETÍ TRIUMF SNĚHOVÉ OBO

Titul Sportovec roku 2025 získala už potřetí ve své kariéře Ester Ledecká, hvězda ASC Dukla. Mistryně světa v paralelním obřím slalomu, vicemistryně v paralelním slalomu na snowboardu a bronzová ve sjezdu na MS v alpském lyžování vyhrála před dalším členem armádního klubu a mistrem světa v rychlostní kanoistice Martinem Fuksou. Třetí příčka patří hokejistovi Davidu Pastrňákovi. Úspěšný rok sportovců ASC Dukla umocnil pátým místem rychlostní kanoista Josef Dostál, loňský vítěz.

V 67. ročníku novinářské ankety bylo v prosinci vyhlášeno deset nejlepších sportovců, tři nejúspěšnější kolektivy, sportovní legenda, nejlepší junior a vítěz kategorie Oddanost sportu. Do ankety vyhlášené Klubem sportovních novinářů přispělo svými hlasy 231 žurnalistů.

Kolektivem roku 2025 se stal reprezentační tým českých volejbalistů. Druhou příčku získalo družstvo basketbalistek ZVVZ USK Praha a bronzový stupínek připadl smíšené štafety českých biatlonistů. Cena Emila Zátopky pro sportovní legendy byla udělena dvakrát, titul si odnesli atleti Helena Fibingerová a Imrich Bugár, oba mistři světa a olympijští medailisté. Novým držitelem ocenění za „Oddanost sportu“ pod záštitou Národní sportovní agentury se stal Petr Pála, který byl po 17 let nehrajícím kapitánem úspěšného týmu českých tenistek. V kategorii Junior roku zvítězil rychlobruslař Metoděj Jílek před paralympijským plavcem Davidem Kratochvílem a tenistkou Terezou Valentovou.

Ledecá se svým třetím vítězstvím zařadila mezi nejvýraznější osobnosti v historii ankety. Třikrát vyhrála také Martina Sáblíková. Jen legendy Věra Čáslavská a Jan Železný dominovaly vícekrát, oba mají po čtyřech titulech. Sněhová obojživelnice Ledecá vyhrála anketu Sportovec roku už v letech 2018 a 2022. V roce 2020 jí patřilo druhé místo, v roce 2015 si ze slavnostního galavečera odnášela cenu pro Juniora roku.

Při svém prvním titulu v roce 2018 byla první s rekordním náskokem 759 bodů před tehdy druhou Sáblíkovou. Tentokrát Ledecá porazila druhého Martina Fuksu o 123 bodů. Na první místo ji zařadilo 53 hlasujících novinářů, Fuksa figuroval na nejvyšší příčce na 44 hlasovacích lístcích.

Fuksa byl ve finálové nominaci desítky sportovců poctivý. V roce 2017 skončil devátý, v roce 2023 mu patřilo sedmé místo, v roce 2024 byl třetí a v loňském roce potvrdil vzestupný trend posunem na stříbrnou pozici. Dočká se příště titulu?

Foto: Denis Dusík

POŘADÍ ANKETY:

1. Ester Ledecá – snowboarding / sjezdové lyžování 1 466 bodů
2. Martin Fuksa – rychlostní kanoistika 1 343
3. David Pastrňák – hokej 1 188
4. Kateřina Siniaková – tenis 1 127
5. Josef Dostál – rychlostní kanoistika 945
6. Martin Nečas – hokej 934
7. Jan Štefela – atletika 916
8. Metoděj Jílek – rychlobruslení 814
9. Jakub Menšík – tenis 704
10. Martina Sáblíková – rychlobruslení 659

JŽIVELNICE ESTER LEDECKÉ!

„NEVÍM, JESTLI JE TO ZA LYŽE, NEBO ZA SNOWBOARD,“ SMÁLA SE STR

Snowboardistka a lyžařka Ester Ledecká znovu potvrdila svou výjimečnost. Třicetiletá trojnásobná olympijská vítězka se stala již potřetí v kariéře vítězkou ankety Sportovec roku.

V konkurenci celé řady fenomenálních českých sportovců si ocenění váží o to víc, že podle jejích slov je vždy obtížné vybrat jednoho vítěze. Slavnostního vyhlášení v Praze se kvůli závodnímu programu nezúčastnila, pořadatelům poděkovala prostřednictvím videa natočeného přímo na horách, kde tráví většinu času.

Třetím triumfem se Ledecká vyrovnala rychlobruslařce Martině Sáblíkové. Na rekordní bilanci gymnastky Věry Čáslavské a oštěpaře Jana Železného jí chybí už jen jedno prvenství. „Je to obrovská pocta. Vždy je těžké sportovce porovnávat, protože každý děláme

něco jiného. Máme malou zemi, ale spoustu skvělých sportovců, proto je konkurence obrovská. Vážím si toho, že jsem byla zvolena,“ uvedla Ledecká. Dodala, že je na sebe pyšná a děkuje všem, kteří pro ni hlasovali. Zároveň nezapomněla pográtulovat soupeřům, kteří se umístili v první desítce, i těm, kteří se do ní nedostali, ale přesto předvedli skvělé výkony. Rok 2025 byl pro Ledeckou mimořádný. Jako první lyžařka historie získala medaile ve dvou různých odvětvích pod hlavičkou FIS. V únoru skončila třetí ve sjezdu, v březnu pak na snowboardu vybojovala zlato i bronz. „Zajímalo by mě, jestli jsem tu korunu dostala za lyže, nebo za snowboard. Asi bych letos fandila té snowboardačce,“ poznamenala s úsměvem.

V době vyhlášení ankety se připravovala na závody ve Val d'Isère. „Moc to prostředí hor

neopouštím. Praha je můj domov, mám ji ráda, ale hory jsou úžasné. Jsem ráda, že moje kancelář vypadá takhle,“ dodala s nadhledem. Symbolickou vítěznou korunu tak převzala přímo v kulisách zasněžených svahů.

Letos ji čeká další velká výzva – olympijské hry, kde bude na snowboardu obhajovat zlato z paralelního obřího slalomu. Na přední příčky by mohla pomýšlet i další česká snowboardistka Zuzana Maděrová, která zahájila sezonu skvělými výsledky. Z pěti startů byla čtyřikrát v semifinále, jednou ve finále. „Zprvu jí musím pográtulovat, že odpálila sezonu takhle senzačně,“ řekla Ledecká. Na otázku, zda by mohlo dojít na české finále, odpověděla s úsměvem: „Je tam strašně moc faktorů, které by se musely sejít. Ale bylo by to fajn.“

Text: Jaroslav Čícha, Pavel Král, foto: CPA

KANOISTKA MARTINA SATKOVÁ O VÝCVIKU VE VYŠKOVĚ: HODNĚ MI TO DALO, HODNĚ NAUČILO

Po vstupu do armády toužila už delší čas. Teď se jí přání vyplnilo. Kanoistka Martina Satková absolvovala v závěru minulého roku ve vyškovských kasárnách šestitýdenní základní výcvik a v pátek 12. prosince společně s dalšími čtyřmi dukláky (trenéry Petrem Luštickým, Petrem Náprstkem a orientačními běžci Tomášem Křivdou a Terezou Rauturier) složila slavnostní vojenskou přísahu.

„Hodně mi to dalo, hodně naučilo. Přišla i nová přátelství. A také jsem si o vojenském světě velmi rozšířila obzory,“ poznamenala s pokorou sedmadvacetiletá slalomářka, pátá žena z loňského MS v Austrálii.

Dal vám výcvik coby profesionálnímu sportovci zabrat?

Fyzicky jsem na tom byla dobře. Snažila jsem se spíše pomáhat těm, kteří tolik nemohli. Trochu jsem bojovala se spánkovou deprivací, unavená jsem byla opravdu hodně. Někdy jsem se i divila, že jako vrcholový sportovec jsem stejně vyždímaná jako ostatní. Výcvik je úplně o něčem jiném, má svá specifika.

Nastal i krizový moment?

Nešlo o úplné dno. Jen při komplexním výcviku mi nebylo až tolik do zpěvu. Ale pochopila jsem, že se jednalo o záměr. Voják musí být připraven i na nepohodu, umět si poradit v těžkých situacích. Hodně lidí z čety ve mně hledalo oporu, proto jsem se snažila být mentálně co nejsilnější.

Je známo, že se jede v zajištěném režimu. Brzký budiček, celodenní povinnosti. Volná jste si příliš neužili, že?

Je fakt, že třeba od mobilu jsem si docela odpočinula. (směje se) Ani mi nescházel. Bylo fajn jet zase v trochu jiném módu. S rodinou jsme komunikovat ve volném čase mohli, ale spíše jsem se soustředila na věci, kvůli nimž jsem do výcviku šla. Na dlouhodobější soustředění jsem zvyklá, v tomhle jsem to měla oproti ostatním jednodušší. Snažila jsem se si ten pobyt spíše užít. Ve výsledku to uteklo hrozně rychle.

Kdy se ve vaší hlavě zrodilo, že byste chtěla být vojáčkem z povolání?

Už je to déle, asi před osmi lety. Ale ta příležitost přišla až teď. Byla jsem za ni vděčná. U nás sportovců to nefunguje stylem, že si řeknete, a tak to bude. Jsem ráda, že jsem tu nabídku dostala.

Byli jste s kolegy z ASC Dukla po celý pobyt v kontaktu?

Ve stejné četě jsem byla jen s Terkou Rauturier. S ostatními jsme na sebe tak akorát mrkli a prohodili pár slov. Schůzky někde na chodbách nejsou v rámci výcviku vůbec povoleny. S Terkou to ale bylo moc fajn. Má velmi podobné hodnoty jako já. Tím, že jsme byly dvě sportovkyně, tak jsme naši četou držely hodně nad vodou. I díky disciplíně, která nám je vlastní. Staly se z nás velké kamarádky.

Jakou máte hodnotnost?

Nadporučice.

Může se výcvik hodit i v přípravě na náročnou sezonu?

Na to ještě nedokážu odpovědět. V pátek jsem složila přísahu, teď půjdu po dlouhé době na vodu. Úplně jsem si nepřipouštěla, že bych tím měla něco ztratit. Po mistrovství světa v Austrálii si všichni dávali pauzu. Já jsem ale věděla, že mě čeká Vyškov, tak jsem trénovala dál, aby přestávka nebyla až tak dlouhá.

Máte co dohánět?

Ve Vyškově jsem se snažila zvyšovat alespoň fyzickou kondici. Samotný výcvik pro vrcholové sportovce zaměřený není. S trenérem máme daný plán. Víím, že mě hned na prvních

trénincích nezničí. Jsem bojovník a závodník, těším se na vodáckou dřinu. Možná půjde o pozitivní změnu. Uvědomila jsem si, jak moc mě slalom baví. Jsem plná nové energie.

Stýskalo se po vodě hodně?

Občas jo. Byla ale zima a škaredé počasí. Tak jsem si říkala, že na vodě může být ještě hůř. Spíše se stýskalo po té komunitě a prostředí, v němž jsem šťastná.

Jak to vypadá s ambicemi do příští sezony?

Jsem v tomhle opatrná a skromná. Jdu krůček po krůčku. Nejprve si potřebuji zajistit místo v reprezentaci. Pak se uvidí.

Proběhne vám někdy hlavou závod v australském Penrithu, kdy vás od světového bronzu dělila necelá vteřina?

Teď už ne. Život ve Vyškově vám myšlení hodně změní. Ani jsem tam neměla čas nad sportem přemýšlet. Bezprostředně po závodě to mrzelo, teď je to pryč. Nemělo by cenu dlouho smutnit. Koukám se dopředu. Kdyby se povedl nějaký podobný výsledek i v příští sezoně, budu jen ráda.

SNOWBOARDISTKA MADĚROVÁ PŘED VÁNOCEMI VÁLELA

Zuzana Maděrová vstoupila do sezony Světového poháru způsobem, který v českém alpském snowboardingu dlouho neměl obdoby. Dvaadvacetiletá závodnice Dukly Liberec se ve všech pěti dosavadních závodech probíjela minimálně do semifinále. V Davosu navíc poprvé v kariéře postoupila až do velkého finále, kde brala stříbro po dramatickém foto finiši.

Sezonu odstartovala v čínském Mylinu, kde dvakrát obsadila čtvrté místo. V kvalifikaci byla třetí a v obou závodech zvládla osmifinále i čtvrtfinále. V rozhodujících jízdách ale dvakrát upadla, přesto hodnotila vstup do sezony jako výborný.

V Cortině d'Ampezzo navázala na čínské výkony a znovu se dostala mezi nejlepší. Tentokrát z toho byl už krásný bronz. V Carezze pak přidala další semifinále a čtvrté místo, když v kvalifikaci skončila druhá. Její jízdy byly rychlé, technicky čisté a sebevědomé.

Vrchol přišel před Vánocemi v Davosu. Maděrová vyhrála kvalifikaci a suverénně prošla pavoukem až do finále. Tam ji od premiérového vítězství dělily doslova centimetry, o triumfu Italky Caffontové rozhodla až cílová fotografie. Stříbro je jejím nejlepším výsledkem v paralelním slalomu a potvrzením, že patří mezi světovou špičku. „Sníh byl strašně zmrzlý, ale

drželo to. To mám strašně ráda. Jezdilo se mi skvěle, trať byla postavená na můj styl. Prohrála jsem na foto finiši, což je méně než jedna setina. Možná jsem se měla víc natáhnout. Ale i tak mám ze svého výkonu skvělý pocit,” uvedla Maděrová v nahrávce pro média.

Z pohárového seriálu tak má už čtyři medaile, vrcholem pro ni budou únorové olympijské hry. V Livignu bude díky svým výkonům patřit společně s Ester Ledeckou mezi favority.

Text: Jaroslav Čícha, foto: ASC Dukla

ADAMCZYKOVÁ PO MATEŘSKÉ OVLÁDLA MALÉ FINÁLE VE SVĚTOVÉM POHÁRU

Eva Adamczykova je zpět! Olympijská vítězka ve snowboardcrossu ze Soči 2014 se po mateřské pauze vrátila v prosinci do Světového poháru a hned ukázala, že se s ní musí počítat. V Cervinii brala parádní páté místo.

Na startu byla tradičně s knírkem, tentokrát doplněným o pihu. Důvod? Roztomilý vzkaz jejímu malému Kryštofovi. „Nebyla jsem úplně vyježděná, chyby tam byly. Ale v malém finále jsem ráda, že jsem ze startu odjela,” smála se po závodě.

Její soupeřky? Mistryně světa Charlotte Bankesová skončila po pádu, zatímco Francouzka Castaová a Italka Moioliová jí v semifinále ujely. Ale Eva se nevzdala, v malém finále znovu ukázala, že má srdce bojovnice. „Byla jsem v závodním módu, prostě to valíte dolů a chcete být první,” popsala své dojmy.

Týmovou jízdu ukončil těžký pád Choury

Bolestivý okamžik přišel v týmové soutěži. Pětadvacetiletý Kryštof Choura se v semifinále snažil ze čtvrtého místa dotáhnout skupinu před sebou, nezvládl jeden ze skoků, spadl na záda a vyletěl mimo trať. Zdravotníci jej

museli odvézt ze svahu na saních a poté do nemocnice. Nepříjemné zranění tak znemožnilo české dvojici účast v malém finále. Choura s Evou Adamczykovou tak byli nakonec klasifikováni na 8. pozici.

Ve čtvrtfinále přitom duo z ASC Dukla ještě drželo naději na postup, Adamczykova převzala štafetu od Choury na třetím místě a skvělým finišem se dostala na postupovou druhou pozici před vítězkou sobotního individuálního závodu Léu Castaovou z Francie. V semifinále však po pádu svého parťáka vyrazila do své části jízdy s velkým odstupem a dojela čtvrtá.

Text: Pavel Král, foto: CPA

CYKLISTKA MACHAČOVÁ UKONČILA ÚSPĚŠNOU KARIÉRU, V DUKLE ZŮSTÁVÁ

Jedna velká česká cyklistická kariéra skončila v prosinci v motolské hale na dráhových závodech Mistrovství planety. Velká postava české silniční a dráhové cyklistiky Jarmila Macháčová, členka ASC Dukla, závodila naposledy, udělala definitivní tečku za svou bohatou kariérou.

Největšího úspěchu dosáhla v roce 2013, kdy v Minsku vybojovala titul mistryně světa v bodovacím závodě. Po více než dvaceti letech dala vrcholovému sportu sbohem. Závodnice Dukly Praha se loučila se ctí, nejen symbolicky. Druhá skončila v bodovačce, třetí v omniu, čtvrtá ve vylučovacím závodě a s prvním týmem Dukly vyhrála stíhačku družstev. Ostatní závodníci jí poté vytvořili špalír z kol, tzv. uličku slávy, a aplaudovali jí na posledních metrech závodní kariéry.

„Byla to krásná rozlučka, hodně emotivní. Měla jsem tu syna, spoustu známých, dokonce přijela i rodina, u které jsem bydlela, když jsem hodně závodila v Holandsku. To bylo

velké překvapení, nečekala jsem to,“ přiznala Macháčová. O tom, že prosincový závod pro ni bude poslední, věděla hodně dlouho. „Letos už jsem to tak nějak dojížděla. I když už od září chodím do práce a moc jsem toho na kole od té doby nenajezdila, chtěla jsem se rozloučit trochu důstojně, a nakonec z toho byly slušné výsledky, tak jsem spokojená,“ řekla.

Na světovém šampionátu kromě zlata z Minsku ve stejné disciplíně vybojovala už o dva roky dříve stříbrnou medaili na světovém šampionátu v nizozemském Apeldoornu. K tomu má z bodovačky dva bronz z evropských šampionátů. A také veliké množství domácích titulů na dráze i na silnici.

A jak ona sama hodnotí svoji závodní kariéru? „Duhový dres byl můj sen od doby, kdy jsem jako malá sledovala cyklistiku. Ale nikdy by mě nenapadlo, že jej vybojuji, navíc na dráze, na kterou jsem na začátku ani nepomýšlela. Ale vážím si i jiných momentů – titulu na silnici, dalších dráhových medailí z mistrovství

Evropy i světa a moc hezký pro mě byl i návrat po porodu. Ten první rok na mě nebyl žádný tlak a cyklistiku jsem si tehdy neskutečně užívala,“ řekla.

U cyklistiky ale zatím nějak zakotvit neplánuje. „Syn je ještě malý a časově bych to teď nedala, chci se věnovat hlavně jemu a práci. Ale v budoucnu? Uvidíme. Určitě bych u cyklistiky chtěla nějakým způsobem zůstat, jen tomu teď nechávám volný průběh.“

S barvami Dukly však ve spojení zůstane. Ne na dráze, ale v kanceláři. „Je to samozřejmě něco jiného, ale baví mě to. Pracuji na Dukle na zahraničním oddělení a mám kolem sebe skvělé lidi, třeba běžce Pavla Masláka a další bývalé sportovce. V lednu mi bude čtyřicet, mám tříletého syna, a to cestování na závody už s ním nebylo ideální. Končím v pravý čas, všechno se to hezky sešlo. Cítím, že už nemusím nikomu nic dokazovat,“ dodala Jarmila Macháčová.

Text: Jaroslav Cícha, foto: Jan Brychta

SLAVNÁ JMÉNA, VZPOMÍNKY A HRDOST.

JUBILANTI DUKLY SE OPĚT SEŠLI

Konferenční sál Domu armády Praha se v předvánočním čase proměnil v místo plné emocí, vzpomínek i hrdosti. Sešli se v něm legendy Armádního sportovního centra Dukla – osobnosti, které v roce 2025 oslavily významné životní jubileum. Byli mezi nimi olympijští medailisté, mistři světa i Evropy, trenéři, ale také dlouholetí činovníci a zaměstnanci.

Slavnostní atmosféru podtrhlo předání pamětních listů a upomínkových darů z rukou vedení ASC Dukla. Ředitel centra plukovník Pavel Benc ve svém úvodním projevu připomněl nejen jejich sportovní úspěchy, ale i lidský rozměr: „Jsme tu hlavně proto, abychom se potkali. Kdysi jste Duklu reprezentovali nebo zastávali určité pracovní pozice. Pomohli jste ji dovést tam, kde nyní je. Za to vám děkuji.“ Následně neopomněl coby bývalý elitní běžec na lyžích zmínit blízkí se sportovní svátek, tedy zimní olympijské hry v Miláně a Cortině. „Držte Dukle palce a buďte jí nakloněni.“

Blahopřání na pódiu přijímaly opravdové persony. Zmínit lze olympijské šampiony – cyklistu Jiřího Dalera, fotbalistu Ladislava Vízka či sportovního střelce Miroslava Vargu. Dále legendárního diskaře Imricha Bugára, veslaře Jaroslava Hellebranda a Václava Vochosku nebo moderního pětibojaře i výborného šermíře Jiřího Adama.

Oceněných bylo dohromady dvaatřicet. Mezi nimi i sportovní komentátor Štěpán Škorpil, jenž Jubilanty moderuje od roku 2001. I on je totiž coby bývalý atlet s Duklou pevně spjatý. Loni v dubnu oslavil 80. narozeniny. Vůbec nejstarší účastníci pak byla devadesátiletá Ilona Janoušková, bývalá zaměstnankyně.

V uvolněné atmosféře, protkané úžasnými historkami, se oslavenci náramně bavili, každý přinesl do sálu kus své kariéry a vzpomínek. Dukla tak znovu ukázala, že není jen klubem, ale rodinou, která spojuje generace a uchovává odkaz českého sportu.

Ocenění jubilanti – sportovci a trenéři:

Atletika: Josef Horčic (80 let), Štěpán Škorpil (80), Imrich Bugár (70), Radomil Skoumal (70). **Cyklistika:** Jiří Daler (85), Karel Randák (70). **Fotbal:** Jiří Blažek (80), Ladislav Vízek (70). **Házená:** František Štika (65), Jiří Kotrč (65), Josef Toma (65). **Kanoistika:** Vladimír Dolejš (70). **Moderní pětiboj:** Jiří Adam (75). **Sportovní střelba:** Miroslav Varga (65), Emil Blažek (65). **Saně:** František Halíř (75), Jindřich Zeman (75). **Šerm:** Jiří Vincenc (80). **Veslování:** Jaroslav Hellebrand (80), Václav Vochoska (75), Rudolf Kopřiva (70).

Zaměstnanci:

Ilona Janoušková (90), Helenka Kostelníková (80), Zdeněk Beneš (75), Olga Mocová (75), Eva Rejzková (75), Vlastimil Šebela (75), Milena Cuřínová (65), Dana Hubinová (65), Milan Koudela (65), Václav Martauz (65), Vlastislav Šebesta (65).

NEUVĚŘITELNÁ RYCHLOPALBA. OLYMPIJSKÝ ŠAMPION VARGA A JEHO ZLATÝ SOUL

Proslavil se zlatou olympijskou medailí ze Soulu 1988, ale hlavně způsobem, jakým na ni dosáhl. V libovolné malorážce vleže na 50 metrů nastřílel

60 desítek z 60 ran za 27 minut, což byl při tehdejších časovém limitu (hodina a tři čtvrtě) počín vskutku unikátní. „Uteklo to jako voda. Některé věci už z paměti mizí, ale ten závod a ceremoniál v hlavě zůstávají,“ usmíval se na předvánočním setkání jubilantů Dukly pětadesátiletý Miroslav Varga.

Soupeřům, kteří tehdy nebyli možná ani v polovině svého snažení, tím doslova vyrazil dech. Neměli prakticky žádný prostor, aby jej předstihli. Nadlidský Vargův počín navíc už při

soutěži vnímali. „Byl to můj styl střelení. Přistupoval jsem k tomu podobně i v tréninku. Sázel jsem na intenzitu a rychlost. Prostoje jsem se snažil eliminovat, aby nepřišly nějaké krize,“ vysvětlil důvody své rychlopalby.

Že by jej dnes lidé poznávali na ulici a plácali coby olympijského šampiona po zádech, to je prý hudba minulosti. „Možná prvních čtrnáct dní po návratu,“ směje se. „Pak se vše vrátilo do starých kolejí. Náš sport není tak populární jako fotbal či hokej. Nejvíce se můžeme zviditelnit jednou za čtyři roky, když se konají olympijské hry,“ podotýká.

Střelba má přesto jednu velkou výhodu, na vysoké úrovni ji můžete provozovat i v pozdějším věku. Podobně to je ve Vargově případě. Zde je na místě připomenout jeho další husarský kousek, kdy se ještě ve 47 letech kvalifikoval na svou třetí olympiádu do Pekingu

(2008)! „Víc se dívám dopředu než zpět. Pořád střelím i mezi seniory, přestože je to fyzicky náročnější a člověk kolikrát bojuje i se zdravím.“

Dodnes je členem amatérského klubu SSK Dukla Plzeň, o svých nástupcích mezi profesionály má proto dokonalý přehled. Některé i vedl. „Třeba Petr Nymburský byl u mě od osmi let. Sleduji ale všechny. Těší mě, že dosahují úspěchů na mistrovství světa či Evropy. Je jen otázka času, kdy to někomu cinkne i pod pěti kruhy. Potenciál tam rozhodně je,“ má jasno. Pozvání na tradiční oceňování jubilantů Dukly jej moc potěšilo. „Velmi si toho cením. Duklákem jsem od roku 1979 a vždycky jím budu. Sešlo se tu mnoho osobností a já se mezi nimi cítím jako doma,“ vylíčil své pocity Miroslav Varga.